

EL TABALET.

Núm. 5.

37 de Mach de 1847.

ULTIMES NOTISIES.

DEL DESASTRE DEL PASTIS DEL CUADRO EUROPEO.

Véase el número anterior.

Per fi el mestre s'aquietá un poc, y pera arreglar en lo pisible el pastís, adoptá el únic miçh que li quedaba de apañar els desbarats ministeris, estadística, rentes, frares, etc. Este miçh ha segut enviarho tot á la galera (1), ans de tornar á *achustar*... els contes.

DONS DEL ESPIRIT SANT.

Digam, pare, ara que estem en Pascua granada (encara que en Granada no están masa de Pascua) ¿quins dóns podré demanar á nostre Señor, pera pasar ells treballs de esta trista vida?—Mira, fill si el dó de fer milacrés te'l donara, no li'n habies de demanar atre, perque en veritat sols milacres son capasos de tráuremos del fanc y fam en que estem colgats. Per ara el únic dó que *por lo visto* cundix mes. es el dó de llengües, y aixó no en tots puestos. Per eixemple. en lo carrer de la Sarrieta, en la fonda de la Constansia del Cañamelar, en lo carrer de la Senia, y en atres per eixe estil, ne trovarás en salsa dol-sa ó coenta, en salpiconet, á la fransesa, á la inglesa, etc. Si vols llengües en atre adobo, pots anar á les fontetes del Pont del Real y de la Mar, á les bases dels barrios de Peixcadors, y á casi tots els departaments del Mercadet nou y vell.. Si ne vols d'atra calitat, es dir, *lenguas de fuego* com les dels apóstols... eixes les trovarás...les trovarás... en Madrid... en casa dels apóstols... y també... en el senácul ahon se reunixen els apóstols.

D'estes llengües les primeres
Son les que m'agraen mes.

---

(1) Se diu galera una post llarga, ahon se acomoda la *forma* ans de achustarla per planes.

Llástima que no'n tingueres
D'este dó plenes calderes...
Pero ¡si costa dinés!

Un dia li preguntaba ú al agüelo *Deu Sous*: Digam ¿qui engaña mes en este mon, els hòmens á les dónes, ó les dónes als hòmens?—Te ho diré, respongué el agüelo, cuant me digues qui fón mes guilopo dels dos que et vach á contar. Se casaren un chove de treinta Abriles y una niña de treinta y tres Agostos: pero els dos guapos, frescots, y tan ben conservats com un empleat de deu anys, sinse atrasos. Despues de la iglesia, se'n anaren á la taula, y de allí (seria tal volta de nit, encara que no habia inconvenient en que fora de dia), al *tálamo nupcial*. Entonses el marit digué á la novensana: "Mira, Quica, ya estem casats, y la cosa no te remey. Yo et volia tant, que no m'atreví á dirte que estes dents que porte son postises. Y dit asó, es lleva tota una ferramenta sansera, con *item mas* claus, quixals y chenives *por añadidura*, quedantli la boca invulnerable al dolor y fluxiones, y sobre tot perfectament adecuada á la mente dels politics del dia, perque, en efecte, segons el sistema alimentisio vigent, les dents maldita la falta que fan.

La dóna quedá un rato suspensa al ouir aquella declarasió, que tenia molt poc de seductora; pero fentse un ánimo, en lloc de arraparlo y escupirli, li respongué: No t'apures, Tano meu, que si tú tens les dents postises, yo també porte peluca; y dit y fet pega un estiró al moño y es quedá en un cap com un meló, que sols li faltaba una poca ploma y un burro pera córrer la volta.

¿Conque qui engañá á qui?—No ho sé, so Deu-sous.—Tampoc yo te puc dir qui es mes guilopo, si hòmens ú dónes. Perque si hòmens ha hagut y dónes que canten en la ma... hòmens hia y dónes en lo dia.

Que cuant naixen, els descuen,
Y son pardals descuats;
Y á pardals se les achuen
Ells y elles als mes pintats.

MEMORIAL.

Els veins d'un poble, que no sabem si está en lo Mapa, pero si que está en la llista dels famolencs, han elevat á... no sabem qui, la si-guient esposisió, interrumpida de cuant en cuant per suspiros y badalls, encara que fora en la mitat del vers:

A qui pot.

Els infrafirmats *ganduls*,
Plens de dolor els seus cors,
Y buits de pá els seus bauls,
Li pregunten que els torque els plors,
Que han segut hasta ara nuls.

Y diuen: Que el fi y la treta
De chent tuna y malicsiosa,
Es, parlant en plata neta,
Fernos á tots la fòrsosa,
Pera que guardem dieta.

Programes y alocusions
Son aliments masa eixuts,
Y están ya farts de cançons.
Els pesen masa els tributs
Pera atendre á mes raons.

Y este partir cheneral
Pera tot els fa mal térs;
Pues decaigut y mortal
Ya no s'els alsa el comers,
Ni estranher ni nassional.

També patixen fam elles;
Y sert que son males gracies,
Qu'els toquen, chóvens ó velles.
A les dones les desgracies,
Pues son inosents ovelles.

Perilla, sinse disputa,
Que la que á la seua boca
No pot dur ni pa, ni fruta,
Vinga al fi á parar en loca,
Pues res en lo mon disfruta.

Y es menester ser molt macho
Pera no asertar el terno
De que tant de mamarracho
Ni val ni ha valgut un cuerno,
Y es ví que no fa borracho.

Y en vista del gran treball
Que tenen desde el febrer.
Piden els firmats aball,
Que no'ls envie al carrer,
Tratanlos com á estropall.

Tots son badalls, ningun rot,

Y Pues que ya del cabàs
S'han menchat el raer brot,
Digals usia: Yo't fas
La grasia, y teu done tot.

Fam-agosta, y Fam-orca ventre-buit de Set-i-ambre de etc.

CORREU DE MADRID.

¡Pataques...! ¡y groses!

¡Caballers no hia que riures;
Perque les mes chicotetes
Pesen, despues de ben netes...,
Vintisnc ó trenta lliures.

NOTISIES DE ESTRANGIS.

Pareix que les panses es van posant molt cares en Portugal. Estos últims dies s'ha arribat á vendre á sis pesetes la lliura. Traslado als de l'horta de Gandia.

ALCANS.

Part resibit de Madrid
En posta de caragol,
Que ha vengut de sol á sol,
Sinse descansar... de nit.

Se diu que uns están en el Pardo... atres en el vert... La *corte* està en el *Tajo*, es dir que *corte* y *tajo* son una mateixa cosa... pero ni el *corte* talla, ni en el *taje* tallen... lo mes que fan es pasechar damunt dell... sinse por de... ofegarse.

Diu que chent grosa *inclusis ministris*, van molt á sobint al *tajo*... y sempre baixen á escape la *cuesta de la reina*... (1) Hia qui estraña que s'esposen á trencarse l'ansa del coll... en tanta baixada... atres no estrañen que no coneguen el perill, perque sempre que abaixen *dicha cues-*

---

(1) Baixada que hia en lo camí de Madrid á Aranjues.

ta, se deixen á la espala *la ermita de los ángeles* (1) y pasen entre *Pinto y Valdemoro* (2).

Y VACHA DE ENDIVINALLA.

Dret y revés soc igual;
Soc alt y baix, prim y gros:
Cuatre vides te el meu cos;
Acamine y soc pardal.

ATRA.

Cuant soc al dret, á tots tinc,
Cuant al revés, tots me tenen;
De cara... tot á mí venen,
De espales á tots yo vinc.

PORTALS DE LA CHINA

(Continuasió)

¿S'en recorden vostés de la china del atre dia al parlar dels portals de la China, y que ponderabem la felisitat de nostre pais, ahon no suuix lo que pasa per allá? Pues hui repetim lo mateix. ¿Veuen vostés els portals del chino? Pues portals *despaña*. Li entrá la cullita de la seda, els portals estaben... com el dumenche pasat... habien de pasar ú per ú drets y pagar drets, es dir, drets de portals... la cúa dels contribuyents tiraba quatre llegües y un cuart... el que prenia puesto hui segur estava que á l'endemá tardet ya hauria caminat una posta de caragol: hia qui diu que ú d'aquell chinos, com son tan enemies de pedre temps, duya una perola portátil, y filá per lo camí dos arrobes de capell ans de arribar al portal. Atre que tenia la tanda llargueta, comen-sá á caminar y mamprenqué també unes cuantes lliures de filanera, y al arribar al portal els capells s'habien tornat... una pesa de tafatá

(1) Ermita que hia en idem, idem.

(2) Pob es que hia en idem, y per aixó pensarà molt mal el que pense que aixó vol dir lo que entenen els madrileños: per *estar entre Pinto y Valdemoro*, es dir, entre dos llums *del carrer de Alboraya*. Tots el que van de Madrid á Aranjues han de pasar per forsa... entre Pinto y Valdemoro.

bastant regular... Pero al fi, ¿qué susui en los portals de la China? Que el chino... portals *despaña*... se cansá d'esperar: tot aná á orsa: *despañá* els portals, de modo que en lloc de entrar ú raere d'atre, nentraben de sent en fondo, y ni pagaren *drets* ni *chitats*... etc. Vechen si tenia yo raó en dir al parlar dels portals de la China... que la China... portals *despaña*...

CORRESPONDENCIA DEL TABALET.

Capital del Imperio Sueco 25 de Mayo.

Siñors Redactors del *Tabalet*.

Muy señores míos: ¡Tórnali la trompa al chic!... Els digui á vostés l'atre dia que no hia atra cosa de bo per este terreno mes que les tres fff de marres, y s'empañen per segon volta en que els envie quatre copletes de *buena calidad* ¡*Se habrá visto ocurrencia semejante!*... ¡Copletes!... ¡y de *buena calidad*, caballers!... ¡com qui diu, ahí m'aplegue!...

¿No consideren vostés,
Que en lo vent que hui nos sopla,
No pot ser bona la copla
Ahon la prosa no val res?

Sin embargo, ralla tan alt el desich que tinc de servirlos, que casi estic pera fer una locura, es dir, els versets que vostés demanen; perque's nesesita poc manco que pedre el cap pera entonar cançons en un temps com este, en que per auto de bon govern debien desterrarse tots los panderos y guitarres d'Espana.

Hasta tant que en vinga un atre,
En que tot aquell, que ou misa,
Compre en un chavo de á quatre
Dos pans y una llonganisa (1).

Y no es asó únicament lo qu'em fa titubechar en lo meu proposit. S'atruvesen també de p'el mich *otros motivos altamente poderosos*, que basten y sobren per sí a-soles á ferli caure la ploma de les mans á un notari, que es el pardal que sol tindre la mes aferradeta á la túnica de

---

(1) Tardet será. Pot ser qu'els nostres agüelos alcanen per lo temps esta época felis: pero la *generación presente*... *nequaquam*.

Adan... M'esplicaré en mes claritat pera que ningú m'entenga. En esta afortunada época de *poesia* y fabetes tendres, de *romanticismo* y co-
ca de dacsá. *de bellas imágenes* y calses de trabeta... abunda en tanta
manera el filadis del Parnaso, qu'en cuansevol carrer s'encontren á
cada pas mes poetes que finestres; els quals, no contents en alborotar
el barrio, acompanyant per lo regular (1) *sus dulces y melodiosas inspira-*
ciones en violins *de amor propio* (2), y flautes de carabasera... posen
com un drap mal llavat tota atra clase de música que no perteneixca
á *su particular y privilegiada escuela*...

Quid faciendum, pues, siñors redactors?...., ¿Farem por, ó fuchi-
rem?... En fi, *audaces fortuna iuvat*... tanquem els ulls, y allá van els
versets; però no será *vive Dios!* (y disimulen la mala criansa) sinse fer
als de les flautes de carabasera la siguient advertensia:

Si algú dels lectors critica
Lo que escriu la meua musa,
Entenga el tal que eixa pusa
Es la que manco li pica.
Perque encara que es prou chica
Y algo torpe de mollera,
Per atra part considera,
Que en los pobles dels arrosos,
Qui sap esclafar tarrosos,
Ya te acabá la carrera.

Y per si acás no m'ha deixat compondre prou *de ciertas gentes*:

També es presis advertir,
Qu'el que encontre algun defecte,
Deu ser al-manco un suchecte
D'eixos... que saben llechir.
Perque podrá sosuir
Siga algun troncho de col,
Que per *quinset* pasar vol
En la sosietat maldita,
Sent així que no aprofita
Pera *chavo llanderol*.

En esta intelichensia y seguint la moda del dia de *epigrafiar* (¡ave
María Purísima!) *todos los partos de las nueve hermanas*, batecharem

(1) No hay nota sin escepción.

(2) Fusta de un abre de la Habana, que es vá aclimatant molt apresa en lo nostre país.

sinse escrúpol les nostres copletes con el *ingenioso y lindísimo* nombre de

LES PATAQUES.

Apurar, cielos.... pretenc,
Ya que vé la cosa aixina,
Si es lleterola ú toñina
Lo que es despacha... en lo trenc;
Perque, ó yo apenes entenc
La gramática d'est'aula,
O estem ya, en una paraula,
En temps en que no es coneix
Si es carn de cuixa ó es peix
Lo que mos posen en taula.

No mes saber yo volguera,
Avans de pedre el chui,
Per qué es desembarca hui
Tanta pataca en... Cullera.
¿Qué guañen d'esta manera
Els que les venen á sóu?
¿No en cullim nosatros prou?
Pues si así prou ne cullim,
¿Per qué que en duguen sufrim
De Lóndres, Roma ó... Moscou!

P'el mich del camí real
Nos vé el correu de Madrid,
Que arriba casi de nit
De Sen Visent al portal.
Apenes ou cada cual
Els seus esclafits ó traques,
En chaquetes ó en casaques,
A vore van lo que ha dut,
Y es... ¡de blat (1) un mich armut,
Y quatre sacs de pataques!

Entra p'el pont de Serrans,
Tan llaucher com una fona,
L'atre que de Barselona
Fan eixir els catalans.
Porta plenes les dos mans,

(1) Tot lo mon sap que blat y forment son cosins chermans.

lo mateix que les bolchaques,
De pimentons y tomaques (2)
y ansisam d'eixe que es nuga...
¡Pero per cada lletuga...
Du lo meñs... trenta pataques!

Per lo portal de Rusafa
Vé del Palmar la estafeta,
La cual, per ser tan chiqueta,
No mereix el nom de estafa.
Per lo camí se li agafa
Tot quant dú en burros ó en aques,
Pues la chent de les barraques
Sol esperarla en dos files...
¡Y en cada lliura d'anguiles
N'encontra sis de pataques!

Hasta els correus de Alacant,
De Llíria, Teruel y Denia,
Qu'en rosins de rodar senia
Van de ponent á llevant,
Solen durne en quant en quant
Dalt de unes besties tan flaques,
Que es presis no guardar vaques
Pera que así arriben presto...
¡Es dir, que no es coneix puesto
D'ahon no mos vinguen pataques!!!

Al pensar, pues, que está d'elles
Plena la siutat y l'horta,
No sabem cóm hia qui en porta
Ni sixquera... dos sistelles.
Perque tant per les Cabrelles,
Com p'el camí vell de Alsira,
Sol ser tan llarga la tira
Que abaixa desde la cort...
Cue s'alegra ú de estar *sort*
Per no oir tanta... MENTIRA.

*He dicho... Expresiones á los amigos, y hasta l'atra, si els ha agradat
esta. Sujo afmo.*

El Sueco.

---

(1) Uns diuen *tomates*, y atres *tomaques*. No sabem qui tindrà raó.

DONSAINA.

En la siutat de Eixátiva ha susuit estos dies un llans digne de passar á la posteritat en lletres de troncho de lletuga, y es el siguient:

Com en cuansevol carrer
Hia molts que han anat á escola,
Y es creuen que un burro vola
Si els ho conta un estranher,
No solen faltar may bobos,
Pera els qu'es cosa sabuda
Del dols maná la caiguda,
Y la puchada *dels globos*.

Aixi es que els ha susuit lo que sol susuirnos á tots els que no es fem hui en lo dia de *los bellos y pomposos programas de la época*, es dir:

Que creent per cosa sarta
Lo que un turc diu, ó un *fransès*,
Nos quedém en-dos-mentrés...
En un pam de boca uberta.

Un organiste de sert poblet de l'horta, pasechant el dimecres per la Glorieta, va pedre els pantalons y un roll de solfa. Es suplica á la persona que se hu hacha encontrat, tinga la atensió de tornárlu, especialment el primer article, pues es una tecla que li fa prou falta. Viu en lo carrer de la Sequiola, damunt de la Lloncha del Oli, núm. 49.

Segons se llich en el *Heraldo*, está de venta en Madrid en una de les tendes de la *calle de la Muntera*, una nova máquina pera matar puses... El dimoni son els estranchers pera tot lo que toca al des-
arrollo de la agricultura.

RASGOS SUBLIMES
DE
POESIA HEROICA

Diuen que han mort en Sevilla
Dos netes d'un mestre d'obres,
Per engollirse les pobres
El piñol d'una bresquilla.
Y en atres parts á un gandul
No se li para el changlot,
Per mes que á voltes s'engul
Un bou en bañes y tot.

AVISO AL PUBLICO.
BAÑOS PRODIGIOSOS

Estem en la época en que molts malalts solen anarsen per eixos *trigos de Dios* en busca de la salut; y obligació nostra es indicarlos els punts d'aon es contenen mes maravilloses cures.

La enfermetat que es patix cheneralment en lo reïne de Valensia es... fam. Contra esta espesie de febres no es coneix medesina mes probada que *les olles*, el *magre* (que no siga *masa poc*) y alguna que atra estacioneta en eixes *ermites* que tenen el ram á la porta: *ergo...*

Deixemse de homeopatia,
Pues segons un dotor vell,
Les millors aigües del dia
Son les de... *Masa-magrell*,
Tabernes y la *Olleria*.

Estant la muller de Herodes
En lo seu chardi fent calsa,
Entrá per la porta falsa
Un coche de quatre rodes.

D'aon baixá en molt gran sigilo
El cheneral Holofernes,
Que anaba á durli á Tabernes (1)
Un plec... al Pare Sirilo.

---

(1) De Valldigna.